

Mijn verhaal

Hilda Wessels

"Dat kan niet", zei ik, toen een collega mij vroeg of ik niet hoogbegaafd was. Want ik heb dyscalculie.

Mijn rekenvaardigheden waren dramatisch op de lagere school. Toen ik in klas 1 begon, kon mijn zusje, een jaar jonger, al sneller en beter rekenen dan ik. Ik voelde me dan erg dom. En hoewel ik bij dictee, geschiedenis, aardrijkskunde en biologie het beste meisje van de klas was, bleef ik dat gevoel houden. Natuurlijk, echt dom was ik niet. Maar ik had geen hoge pet op van mijn lerend vermogen. Gelukkig was ik lief en kon ik goed handwerken.

In de 6e klas mocht ik naar de proefklas, een instituut bij het CSG in Emmen, waar je beproefd werd op reken- en taalvaardigheden. Ik kon wel havo doen misschien, maar moest dan wel héél hard mijn best doen. Vooral met wiskunde... Ik bleef zitten in de brugklas, en opnieuw in de tweede. Dus ging ik naar de mavo. Een veel kleinere school waar de directeur precies wist wie je was. Hoewel ik gepest werd, had ik de beste cijfers. Ik kon meteen naar de derde klas met een fijn pretpakket: aardrijkskunde, biologie, geschiedenis, Nederlands, Engels en Frans. Ik vloog er doorheen.

Nog een jaartje havo-4, waar ik vooral mijn best deed voor de schoolvoorstelling aan het einde van het jaar: een soort cabaret waarin ik leuke solo's mocht zingen en toneel mocht spelen.

Aan het einde van dat jaar riep de decaan me bij zich en vroeg wat ik wilde worden. Nou ja, juf natuurlijk. Ik moest maar naar de kleuterweek gaan, zei hij. Dat kon nog net voordat de P.A. (pedagogische academie) en de kleuterweek de pabo werden. Daar haalde ik de diploma's met twee vingers in de neus.

School in een notendop: Op de kleuterkweek ontdekte één van de stagejuffen mijn dyscalculie. Het had een naam. Zij gaf me het geloof in oefenen en nog eens oefenen, zo merkte ik dat het weliswaar lukte om me te ontwikkelen, maar dat dat wel heel erg hard werken was.

Mijn ouders hebben ons altijd bijgebracht dat we diploma's moesten halen. Ze namen ons mee naar musea en het bos en stimuleerden mij om bij de Vogelwacht te gaan. Ik kreeg een kinderencyclopedie, een echte flora, en alles wat ik wilde lezen uit de bieb was oké. Ik maakte mijn ouders gek met mijn verhalen over Toetanchamon, en door te vertellen over welke bloemen ik nou weer onderweg in de berm had gevonden. Dit was niet gebruikelijk in Erica, Zuidoost-Drenthe. Maar ook de juffen en de meester boden me extra boeken en leerstof. Ik werd gezien in mijn leerbehoefte.

Daar ben ik nog steeds dankbaar voor: die stimulans dat ik alles mocht leren wat ik wilde. Ik deed dat samen met mijn vriendinnetje, ook een slim kind. Toen we zeven waren, maakten we quizvragen voor elkaar en wie het het langste kon volhouden, won. Dat was echt leuk! Dit lieve vriendinnetje stierf aan een hersentumor toen we negen waren. Mijn eerste vriendin met wie ik me kon meten.

Werk was er helaas niet toen ik van de kleuterkweek kwam. Het hielp ook niet dat ik op mijn 21e al getrouwd was met een man met een ernstig psychiatrisch ziektebeeld. Tot mijn 27e bleef ik zijn mantelzorger, door psychoses heen, door opnames heen, door dreigingen met suicides. Het was geen gelukkig huwelijk.

Na scheiding en therapie kon ik weer opbouwen. Ik ging hbo-theologie studeren, en wat was DAT geweldig! De kop gebruiken. Tegen grenzen aanlopen: filosofie, Hebreeuws, sjonge. Moeilijk, heerlijk. Ik genoot ervan.

Ondertussen werd ik weer mens, en kon ik mijn talenten inzetten: op zangles met de dominee, solo's zingen, cursussen geven, en weer werken: lessen geven aan mensen waarvan Nederlands niet de moedertaal is bij OC Ter Apel. Daar leerde ik andere dingen: duidelijk zijn, grenzen aangeven en afdelen om mensen te helpen waar ze het zelf kunnen.

Ik plukte een hele leuke man uit de krant. Hij woonde in Zeewolde. Ik ging solliciteren in de polder, want ik wilde nooit meer financieel afhankelijk zijn. Binnen een jaar woonde ik bij Bert. Weer een leerschool: ik kon mezelf ontplooiën op een plek waar ik nog niemand anders kende. Op een nieuwe plek bij het COA (Centraal Orgaan opvang asielzoekers), met mensen die héél anders waren dan in Emmen en omgeving. Al was dat moeilijk, het was heel goed voor me. Meer en meer werd ik mijzelf. Ik ontdekte dat ik afweek, geen zin in Tupperware Parties en bakkies bij de burens om over andere burens te kletsen. Ik merkte dat ik moe werd van het geklets op het werk over hoeveel bier je kon zuipen in de weekenden voor je van je barkruk viel. We gingen op vakantie naar Amerika, Italië, Tsjechië en Slowakije. Ik zag meer van de wereld dan ik ooit had durven dromen.

Na de COA kwam Humanitas als werkgever. Als coördinator van Home-Start kon ik opnieuw aan de bak. Het eerste jaar was een living hell: alles was nieuw en er was bijna niks in die baan dat ik al eerder had gedaan. Maar ik kon het... de vrijwilligers, de gezinnen, het netwerk. Binnen vijf jaar stond er een bloeiend project, met sterke vrijwilligers en héél veel blije ouders en kinderen.

Na een goeie tien jaar was het klaar. Ik begon voor mijzelf. Ik had mij ondertussen een nieuwe hobby aangemeten: quilten. In de textielkunst kon ik mijn ei kwijt. Maar ik wilde ook meer mensen begeleiden. Bert bedacht de naam van mijn bedrijf: Stof tot Nadenken. We spraken af dat ik twee jaar tijd had om 'de benen eronder' te krijgen.

Binnen een half jaar lukte dat: ik werd vaktechnisch assessor. En maakte opnieuw een groeispurt door. Hier ontmoette ik die collega, van het begin. Hij vroeg me waarom ik zo opkeek naar de academisch geschoolde collega's. Ik kon mij zonder problemen met hen meten, zei hij. En of ik niet hoogbegaafd was of zo. "Zoek het maar eens uit," zei hij. Dus dat deed ik. Ik kwam bij Larinda Bok terecht. En de collega had gelijk. Het Delphi-model liet het duidelijk zien. Geen twijfel meer.

Naast een hoog IQ kenmerken mij eigenschappen zoals grote creativiteit, doorzettingsvermogen (vooral als ik iets leuk vind...), motivatie, extreme gevoeligheid, kritisch nadenken en scherpe vragen stellen,

probleemoplossend vermogen, een hoog leertempo en brede algemene interesses. In mijn geval hoort daar ook een hoge sociale intelligentie bij.

De laatste drie jaar heb ik mij ingezet als levensbreed begeleider voor mensen met een neurodivergent brein, als franchiser bij iQ Coaches. Specialiteit: hoogbegaafde vrouwen met een late diagnose ASS, en ASS en rouw. Hier kwam veel in samen van wat ik heb geleerd en doorleefd.

In 2023 werd mijn lieve Bert ziek. Hij had een acraal melanoom onder zijn voetzool. Na 3 operaties, lang herstel en immuuntherapie leek het even goed te gaan. Het kwam terug in juli 2024. En hoe. In no-time werd in augustus geconstateerd dat het niet goed was en dat misschien een speciale behandeling nog zou kunnen helpen, maar helaas. Eind oktober ging hij het ziekenhuis in. Een goede week later ging hij naar het hospice, en eind november overleed mijn lief.

En misschien klinkt het gek, maar ik wist al vanaf moment één dat dit zou gebeuren. Ik weet niet hoe dat kan, maar ik weet het. Het daarna denken in scenario's: "Wat als... hoe dan?" heeft mij geholpen. Door mij het ergste voor te stellen, wist ik dat ik het zou kunnen.

Ook bij dit soort vreselijke processen heb ik steun aan mijn brein. Ik weet heel veel over rouw door studie en levenslessen. Dat helpt. Maar ook het analytische vermogen om snel te doorzien waar we aan toe waren, snel kunnen beslissen en handelen. Ik weet wat ik nodig heb, waar mijn behoeften liggen en ik durf het te vragen... Dat helpt. Samen konden we een duidelijk besluit nemen over hoe we dit proces ingingen. In liefde. Puur en simpel.

Het gemis is verschrikkelijk. Het doet zeer. En niks helpt hierbij. Tuurlijk, techniekjes om je sympathische zenuwstelsel te kalmeren. Tuurlijk, onder de mensen blijven. Tuurlijk, over hem blijven praten. Vakanties regelen. Bij een fijne vereniging. Ik doe het allemaal. Ik start weer op: niet meer als iQ Coach, maar terug naar het werken als assessor, met die fijne collega. Ze zijn blij dat ik terugkom. Daarnaast nog wat andere fijne klussen.

En: een nieuwe studie. Verlies- rouw- en stervensbegeleiding. Ik verwacht weer een groeispurt. En zie er naar uit. Ik leef, namelijk. Ik heb nog veel te brengen en te beleven.

Mijn naam is Hilda. Dat betekent: Dapper en strijdbaar.

